

και στραβός είναι ο γυαλός

και

στραβά αρμενίζουμε ..

για όσους αναπολούν το “παλιό καλό δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο”

Το ξεκαθαρίζουμε μια και καλή .

Το πανεπιστήμιο δεν ήταν ποτέ ούτε δημόσιο ούτε δωρεάν. Η δωρεάν φοίτηση, στέγαση δεν υπήρξε ποτέ και προφανώς η τριτοβάθμια εκπαίδευση υπήρξε ένα ταξικό κόσκινο λόγω της επένδυσης για το όνειρο των σπουδών.

Ανέκαθεν τα εκπαιδευτικά ιδρύματα υπήρξαν μια μπιζνα εκατομμυρίων με διπλό ρόλο :

Την εξειδίκευση των φοιτητών σε ένα συγκεκριμένο “επιστημονικό” αντικείμενο από την μια ,και την παραγωγή καινούργιας γνώσης από την άλλη.Η γνώση αυτή σε αντίθεση με το πώς παρουσιάζεται προς τα έξω δεν έχει συλλογικά ωφέλιμο χαρακτήρα (δηλαδή δεν παράγεται για να καλύψει τις ανάγκες τις κοινωνίας και δεν είναι προσβάσιμη και εκμεταλλεύσιμη από όλα τα μέλη της) αλλά είναι γνώση για τον καπιταλισμό η οποία συμμορφώνεται πλήρως στις απαιτήσεις των επιχειρήσεων προκειμένου να αποφέρει κέρδος. Αυτονόητο είναι λοιπόν ότι ούτως η άλλως το ελληνικό πανεπιστήμιο δεν θα μπορούσε να είναι ξεκομμένο από την αγορά όσο αποτελεί σημαντικό πυλώνα της εγχώριας οικονομίας.

Μέχρι στιγμής στο Πολυτεχνείο όπως και στα υπόλοιπα πανεπιστήμια ο καθένας είχε βρει τον ρόλο του.

Οι Καθηγητάδες τα παίρνανε από εταιρίες, κακοπληρωμένοι διδακτορικοί βγάζανε την σκληρή δουλειά με την υπόσχεση ανέλιξης και φοιτητές εντατικοποιούνταν και εξειδικεύονταν στο όνομα της καθαρής επιστήμης. Μια χαρά δηλαδή μέχρι που ήρθε η κρίση να σπάσει κάθε βιτρίνα προοδευτικότητας. Κρίση για εμάς δεν είναι απλά ένα σύνολο διαταραχών που δημιουργούν οι καπιταλιστικοί νόμοι ,κρίση για μας σημαίνει όξυνση του ταξικού πολέμου από την μεριά των αφεντικών με σκοπό την μεγιστοποίηση του κέρδους.Στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας το κεφαλαίο βρίσκει την ευκαιρία μέσα από επιθετικούς κοινωνικούς μετασχηματισμούς (βίαιη φτωχοποίηση κοινωνικών στρωμάτων, στρατιωτικοποίηση της παραγωγής) να πραγματοποιήσει αναδιαρθρώσεις στην αγορά χωρίς να μπορεί να αφήσει απ'έξω την κυρίαρχη βιομηχανία γνώσης ,το ελληνικό πανεπιστήμιο.

Το νέο αυτό καθεστώς στα πανεπιστήμια έρχονται να υπερασπιστούν, τα συμβούλια διοικήσης.

Να κάνουμε τα πράγματα πιο συγκεκριμένα όμως :

Στο Πολυτεχνείο τα πάρε-δώσε γινόταν τόσα χρόνια στα μουλωχτά και κάτω από το τραπέζι. Τώρα θα γίνονται θεσμοθετημένα και με ξεδιάντροπη “διαφάνεια”.Δεν είναι τυχαίος ο κομβικός ρόλος των εξωπανεπιστημιακών. Όλος αυτός ο συφερτός με τους καραγκιόζηδες θα ξεφεύγει εσκεμμένα και με τον νόμο από τα όρια της πανεπιστημιακής κοινότητας σε επίπεδο κριτικής και παρέμβασης αποκτώντας έναν αυτόνομο χαρακτήρα.

Ειδικότερα, τα συμβούλια διοίκησης θα κατακερματίζουν τα διάφορα ερευνητικά κατανέμοντας τα στις αντίστοιχες σχολές και εργαστήρια με αποτέλεσμα να χάνεται κάθε έλεγχος της ροής τους. Έτσι, ακόμη και καθηγητές, επιστημονικοί συνεργάτες και διδακτορικοί να μην έχουν καμία επίγνωση για ποιον και για τι δουλεύουν, δημιουργώντας έτσι μια εύκολα κατευθυνόμενη γραμμή παραγωγής κερδοφορών ερευνητικών.

Εξειδίκευση λοιπόν θα σημαίνει, ότι θα δουλεύεις ένα πρόγραμμα για τις θερμικές κάμερες χωρίς να έχεις ιδέα εάν ο σκοπός της είναι να βρεθούν εγκλωβισμένοι από σεισμούς ή να εντοπίζονται μετανάστες στον Έβρο.

Επιτέλους το πολυτεχνείο θα έχει τους μανατζερέους που του αξίζουν.

Τα χειρότερα λαμόγια, μπλεγμένα σε ερευνητικά με φράγκα, επιτροπές δημοσίων έργων και συμβούλια πολυεθνικών.

τη δικιά τους επίθεση διευκολύνουν οι δικές μας ελλείψεις

Έχουμε δει και έχουμε συμμετάσχει όλα αυτά τα χρόνια σε κύκλους κινητοποιήσεων που εξαντλούνται στο τρίπτυχο συνέλευση-κατάληψη-πορεία.

Δεν μπορεί να γίνει κάτι σημαντικό χωρίς αυτοκριτική για το κάθε μέσο, για το πότε, το πώς και το γιατί.

Φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να γίνεται ουσιαστικός διάλογος, για το τι είναι το πανεπιστήμιο και τι ρόλο βαράμε εμείς μέσα σε αυτό.

Είναι προκλητικό τόσο καιρό να μην ανοίγει ρουθούνι για την υποβάθμιση των εργασιακών σχέσεων εδώ μέσα (π.χ. απολύσεις καθαριστριών) και τα ερευνητικά (για το νατο, φροντεξ κλπ) και ξαφνικά τους έχει πιάσει όλους το μαράζι για το μέλλον του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστήμιου έτσι γενικά και αόριστα.

Οι αντεπιθέσεις μας μέσα στα πανεπιστήμια λοιπόν, δεν μπορούν παρά να περνούν μέσα από την αποδόμηση των μηχανισμών, των κατευθύνσεων και των γνώσεων που αυτά παράγουν. Άλλο τόσο οι αντιστάσεις, περνούν μέσα από την επανοικειοποίηση και χρήση της γνώσης και της τεχνολογίας, προς την κατεύθυνση της συλλογικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

όπλα για τον αγώνα, και τη ζωή που θέλουμε να χτίσουμε

**Αυτοδιαχειριζόμενο
Στέκι Πολυτεχνείου**

**Αιθ. 11 κτίριο Χημικών Μηχ.
stekipolytexneiou.org
συνέλευση κάθε δευτέρα 13.30**

